

Arrest

nr. 90 235 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2012 met referentienummer 17937.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Gujranwala. U zou uw auto als taxi hebben gebruikt. X, een vriend van uw vader uit de Verenigde Staten, zou u eind oktober 2011 ingehuurd hebben als taxichauffeur. U zou hem naar een huwelijk hebben gebracht dat twee dagen duurde. De derde dag zou u hem voor zijn deur hebben afgezet, toen hij neergeschoten werd. De dader zou X zijn, iemand die al zeer lang de vijand is van X. De familie van X zou naar buiten gekomen zijn en u zou X samen met zijn vrouw naar het ziekenhuis gereden hebben. Onderweg zou Gagu overleden

zijn. U zou een getuigenis afgelegd hebben bij de politie. Na de begrafenis zou u bedreigd en geslagen zijn door de broer en neven van Gagu. Zij zouden u er van verdacht hebben dat u Babr Butt, die ook een taxichauffeur was, verteld zou hebben over Gagu. U zou hebben proberen te bemiddelen via gerespecteerde leden van uw dorp, maar de familie van Gagu zou u een tweede maal geslagen hebben en ze zouden op uw huis geschoten hebben. Uw moeder zou u uit schrik hebben weggestuurd. Uw moeder zou nog enkele dagen bedreigd zijn tot zij ook verhuisde. U zou over land naar België gereisd zijn waar u op 10 januari 2012 een asielaanvraag indiende. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielrelaas."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Zo kunt u vooreerst geen enkel document voorleggen ter staving van uw asielrelaas. Het is nochtans aan een asielzoeker om in de mate van het mogelijke zijn relaas te ondersteunen door documenten. U kunt noch uw identiteit aanwijzen, noch uw vluchtroute of uw asielrelaas. Toch verklaarde u dat u thuis in Pakistan een identiteitskaart heeft. Ook verklaarde u dat de politie uw getuigenis i.v.m. de moord opschreef. Bovendien verklaarde u dat het slachtoffer van de moord, Gagu, een Amerikaans staatsburger was, waardoor het aannemelijk is dat zijn dood en uw rol in de media verscheen. U legde echter niets van dit alles voor. Ook verklaarde u anderhalve maand geleden nog contact te hebben gehad met uw moeder. Niets stond u dan ook in de weg om de nodige documenten te verkrijgen. Uw onvermogen om hier aan te voldoen breekt reeds de ernst van uw asielrelaas af. Ten tweede dient opgemerkt dat de door u ingeroepen vrees gemeenrechtelijk en lokaal van aard is. U was immers getuige van een moord en de familie van het slachtoffer liet u niet met rust. Dit motief valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U verklaarde een Pakistaanse staatsburger te zijn, behorend tot de soennitische religieuze meerderheid en u zou nooit politiek actief geweest zijn (gehoorverslag CGVS p. 3). U verklaarde geen enkel probleem te kennen met de Pakistaanse autoriteiten, u zou nooit aangeklaagd, noch gearresteerd zijn, waardoor u bij uw vertrek uit Pakistan geen vrees kende voor de Pakistaanse autoriteiten (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). U beweerde dat er mogelijks na uw vertrek een klacht tegen u was ingediend, maar u diende te erkennen dat deze verklaring enkel op een niet-gefundeerd vermoeden wordt gebaseerd (gehoorverslag CGVS p. 3, 4). Niets stond u dan ook in de weg om het gedrag van de familie van het slachtoffer aan te kaarten bij de Pakistaanse autoriteiten. U zou hiertoe echter nooit enige stap genomen hebben, terwijl u niet aannemelijk kunt maken dat de autoriteiten u deze gevraagde bescherming zouden ontzeggen (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook dient opgemerkt dat uw ingeroepen vrees een uiterst lokaal karakter kende. U beweerde dat uw tegenstanders naar uw ouderlijk huis kwamen op zoek naar u, maar nadat uw moeder verhuisde naar een plek op amper twee uur rijden van uw huis, zou ze al geen problemen meer hebben gekend (gehoorverslag CGVS p. 3, 7). U zou dit echter nooit geprobeerd hebben daar u er al te gemakkelijk vanuit ging dat men u overal zou vinden. Daar nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw tegenstanders over uitzonderlijke contacten beschikken is het weinig aannemelijk dat ze u nog ooit zouden terugvinden in de anonimiteit die een grootstad biedt. U had uw lokale probleem dan ook kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. U hebt dus uw relaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin uw beweerde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u geen vrees voor de Taliban of de autoriteiten inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden temeer daar u niet afkomstig bent uit de getroffen regio. Niets staat uw terugkeer naar Pakistan dan ook in de weg. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch voor subsidiaire bescherming."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt omdat uit mensenrechtenrapporten voldoende blijkt dat verzoeker in Pakistan niet kan rekenen op bescherming van de Pakistaanse autoriteiten en op een eerlijk proces als gevolg van de alomtegenwoordige corruptie. Verzoeker voegt te dien einde twee mensenrechtenrapporten toe, "US State Department, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2010 Human Rights Report Pakistan; Human Rights Watch, World report 2012, Pakistan, January 2012, country summary".

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad sluit zich hiervoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal heeft immers terecht opgemerkt dat verzoeker geen documenten overlegt die zijn identiteit en zijn asielrelaas aantonen, terwijl hij nochtans nog contacten onderhoudt met zijn familie in Pakistan en dus in de mogelijkheid verkeert om documenten te verkrijgen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet kan rekenen op bescherming van de Pakistaanse autoriteiten. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat uit mensenrechtenrapporten voldoende blijkt dat hij in Pakistan niet kan rekenen op bescherming en op een eerlijk proces als gevolg van de alomtegenwoordige corruptie. Het volstaat echter niet om louter naar een algemene toestand te verwijzen. Verzoeker heeft zijn problemen nooit bij de Pakistaanse autoriteiten aangekaart. De door verzoeker neergelegde rapporten doen hieraan geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker zijn lokale problemen had kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER